

"கண்ணடே மணியடே கண்ணுறங்கு"

இவ்வாறு அன்னையர் பாடும் பஊது அது என நடுஞ்சதைத் தடட்டதில்லை. இதுவும் இளம் வயதில் "என்னுயிர் நீ தானடே" என்று காதலர் ஓர்வருக்கு ஓர்வர சலால் வது பஊல் தான் என்று எண்ணினனே. அதுவடே பின்னர் "சலான்னது நீ தானா? சலால் சலால்" என்றும் "அவளா சலான்னாள இரூக்காது" என்றும் முடியும் கதகைகள் பல.

அன்று காலநான் எழூந்த பஊது வானத்தில் பறப்பது பஊன்ற இனிய உணர்வு. ஏதஊ இரவூ தண்ணியபைப் பஊட்டனே அல்லது கஞ்சா, அபின் என்று கற பனயைபைப் பறக்க விடாதீ ர்கள். நான் சூதந் திரக காற்றை அனுபவிக் கின்றனே. என மனவை தன தாய வீ ட்டிறகுச் சனென்று விட்டாள. கட்பிலும் மதெதயையும் எனக்கே சலாந்தம். குறட்டை ஓலியகை குறை சலால் யாரும் இல்லலை.

அடூத்த அறையில் அம்மா இரூந்தாரர்கள். வழமடே பஊல் கடவூளகைக் கும்பிட்டூப் பின் சமயைலறை சலெல்லும் ஓசகைகடே கின்றது. ஆனால் அன்று அந்த ஓசகைகள் தாளம் தவறிய பாடலைப் பஊல் தான் எனக்கூக் கட்டன. அப்பஊழூது அம்மாவிறகு வயது 77 இரூக்கும். சலாந்த மண்ணை விட்டூ எங்களஊடூ வலெலிங் டன் நியூசிலாந்தில் வாழ்ந்து வருகின்றார். அங்கூ கஊயில் காளங்கள் என்று வாழ்ந்தவளூக் கூ இங்கூ பனியிலும் தனிமயைலும் தன் அந்திக் காலங்களகைக் கழிக் கும் தண்டனைக் கூடூத் திரூந்தது சிறீ லங்கா அரசூ.

"அம்மா இந்த வயதில் கடவூளிட்ட என்ன வணேப்பறியள்? நஊறு வயசூ மட்டும் வாழத்தானே?"

இப்படி ஓர் நாள அவளிடம் கட்டனே.

அவர்கள் சிரித்தாரர்கள். "இல்லலை என்றை பிள்ளகைகள் சூகமாகவும் சந்தஊசமாகவும் இரூக்க வணேம். அதுக்கூத்தான் கும்பிபிறன்" என்றாள.

"உலகம் பிறந்தது எனக்காக" என்று பல ஆண்டூகளூக் கூப் பின் வாய் முணூமுணூக்க, நான் ஓர்வாறு எழூந்து கூளியலறையை நஊக்கி நடந்தனே. பல ஆண்டூகளாக என மனவை தன தாய வீ ட்டூக் கூப் பஊகவில்லை என்ற கசப்பான உண்மயை இது வரகை பூறந்து களள் ளவில்லை என்றால் நிச்சயமாக நீங்கள் ஓர் 'பியூப் லடை' தான்.

கூளியலறகைக் கூச் சலெல்லும் பஊது அம்மா சமயைலறையில் ஏதஊ வடெட்டிக்

கொண்டிருப்பது திரிந்தது. நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் அவர் கண்ணில் 'கட்டராக்' சத்திரச் சிகிச்சை ஒன்று செய்திருந்தோம். அந்தக் கண்ணால் இப்பொழுது அவர்களால் நன்கு பார்க்க முடிகின்றது. மறு கண் சிறிது மங்கல். வலங்காயம் வட்டும் போது தன் விரல்களை வட்டி விடுவார்களே என்ற அச்சம் எனக்கு எப்போதும் இருக்கும். ஆனாலும் அம்மா சமயையில் உதவி செய்ய என்னை அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

"நீ வலையைக் குப்ப போக வேணும். அங்கால போ. கறி, வலங்காயம் எல்லாம் மணக்கும்" என்று துரத்தி விடுவார்கள்.

நான் குளித்து உடை மாற்றி வந்த போது காப்பி மசேயில் இருந்தது. நிமிர்ந்து அம்மாவைப் பார்த்தேன். யாரோ என் தலையில் ஓங்கி அடிப்பது போலிருந்தது. தொண்டைக் குழிக் குள் காப்பி உள்ளே போகவும் முடியாது வளையே வரவும் வழி தரியாது திக்கு முக்காயிது.

அம்மாவின் சத்திரச் சிகிச்சை செய்த கண்ணில் இருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

"அம்மா என்னம்மா நடந்தது?" நான் பதறினேன்.

"அது... விடிய எழும்புக்கே தடமாறி பக்கத்தில் இருந்த அலுமாரியில் இடிச்சிட்டன்." மெதுவாக வந்தன வார்த்தைகள்.

"ஏன் அம்மா உடனே சொல்ல இல்லலை? வாங்களே கதியா. ஆசுப்பத்திரிக் குப்ப போக வேணும்" நான் அவசரப்படுத்தினேன்.

"இதுக்காகத்தான் உனக்கு உடன சலல்லயில்லை. தற்செயலாக ஆசுப்பத்திரியில் என்னை நிற்பாட்டினால் உனக்கு என்ன சாப்பாடு? பொறு இந்தக் கீரகைக் கறி அடும்பில் அதை இறக்கி வசை சிட்டு வாரன்." மிக நிதானமாக அவள் பசேயி போது எனக்கு அழுவதா, ஆத்திரங்கொள்வதா என்று தரியவில்லை.

வதைத்திய சாலகைக்கு நாங்கள் சனெற போது உடனடியாக அம்மாவின் கண்ணுக்கு இன்னொரு சத்திரச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்று கறினார்கள். சத்திரச் சிகிச்சை அறவைசல் வரை அம்மாவுடன் சனெறனேன். அவர்களால் உள்ளே எடுத்துச் சனெறார்கள். ஒரு நாற் காலியில் என்னை நான் புத்தை துக் கொண்டேன்.

சாதாரணமாகக் கடவுளை எதையும் வேண்டாத நான் அன்று அம்மாவின் கண் சுகப்பட வேண்டுமென மனதுக்குள் மனறாடினேன். ஆனால் கடவுள்குத்தான் கண்ணில்லை என்பார்கள். அம்மா தன் ஒரு கண்ணின் மணியை நிரந்தரமாக இழந்து விட்டார்கள்.

அம்மா மயக்கந் தளிந்து பசேயி முதல் வார்த்தை "சாப்பிட்டியே?"

மங்கலாகத் தரியும் மறு கண்ணால் அவள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள். அந்தக்

00000000 00000000

Written by த. நித்தியக் ரத்தி

Friday, 14 March 2014 17:41 - Last Updated Friday, 14 March 2014 18:05

கண்ணில் சத்திரச் சிகிச்சை செய்தால் அதையும் இழந்து விடுவாளே என்ற அச்சம் இருப்பதால் அதைச் செய்யக் கூடாது என்று வதைத்தியர் கூறியிருந்தார்.

"கண்ணே மணியே கண்ணுறங்கு"

எனக்கும் பாடவேண்டும் ப்ளோலிருந்தது.

- 00.000000000000000000

28.08.2005